

foretager en undersøgelse af familierne. Børn og unge inddrages ikke i deres egen sag. Kun halvdelen af kommunerne laver evalueringer af deres forebyggende indsats. Næsten ingen spørger brugerne om deres syn på indsatsen – for nu at nævne nogle af de steder, hvor det halter med sagsbehandlingen i dag.

Derfor er det vigtigt, at vi følger området meget tæt og hjælper kommunerne med at sikre kvaliteten. Det her er et område, hvor vi ikke bare må lade stå til. For nu at tage forundersøgelserne af familierne, så viser forskningen klart, at hvis sagsbehandleren undlader at lave undersøgelsen, så øges risikoen for, at familien ikke får den behandling, der er nødvendig.

Med andre ord kan man sige, at jo bedre sagsbehandleren kender barnet og familien, des bedre bliver resultatet af de foranstaltninger, der sættes ind. Den tidlige indsats handler ikke om, at der skal foretages flere fjernelser, men om, at de børn, som skal anbringes, sikres en bedre sagsbehandling på et tidligere tidspunkt, ligesom det sikres, at børnene får et mere stabilt forløb, når de er anbragt uden for hjemmet.

Derfor må vi gøre, hvad vi kan for at sikre, at kommunerne laver undersøgelse. Det kræver, at ministeren tager nogle initiativer, som sikrer, at kommunerne overholder deres forpligtelser.

Et helt andet problem, som også har været berørt i dag, er tilsynet med opholdsstederne og plejefamilierne. Fakta i dag er, at der mange steder er få eller slet ingen besøg. Det er ofte telefonisk kontakt frem for personlige møder. Man kan sige sig selv, at en ordentlig anbringelse kræver, at man kender de forskellige muligheder, og at man har tæt kontakt med stederne og børnene og familierne.

Også de private opholdssteder og botilbud siger jo, at de synes, at tilsynets kvalitet og hyppighed er for svingende, og at der bliver lagt alt for lidt vægt på det pædagogiske arbejde, de udfører.

Kommunerne har pligt til at føre tilsyn i dag, men der sker altså svigt. Derfor tror vi på, at vi skal præcisere antallet af besøg, der er ønskeligt som et minimum, ligesom det også skal præciseres, hvordan tilsynet skal foregå.

Undersøgelser viser også, at det ofte er den enkelte sagsbehandlers egen lommefilosofi og erfaring, der er udgangspunktet for, hvad man sætter ind med i den enkelte familie, ligesom det også er påvist, at sagsbehandlere ofte sidder

med alt for mange sager og føler sig meget presede i det daglige.

Kl. 13.55

Vi ved, at mange gør et godt og fornuftigt stykke arbejde, men vi tror også, at vi ville få en bedre sagsbehandling, hvis det faglige niveau højnes. Det er også et problem, at socialrådgiveruddannelsen ikke indeholder en pædagogisk del, som er en forudsætning for, at man kan tale med børn.

Derfor er det nødvendigt, at vi får en bedre dokumentation af anbringelsessagerne, en bedre uddannelse af sagsbehandlerne, og at forskellige modeller for samarbejdsformer belyses til inspiration for kommunerne.

Der sker store svigt i forhold til de børn, der anbringes. Det kan vi som ansvarlige politikere ikke leve med. Derfor er det nødvendigt at tage de skridt, jeg netop har remsat op, og det håber vi meget socialministeren vil være med til.

I bund og grund drejer det her sig om at give de bedst mulige rammer for de børn, der alt for ofte bliver svigtet af voksne. Det drejer sig om at give børn en mulighed for at bryde den negative sociale arv. Vi kan gøre det meget bedre, end vi gør i dag.

Pia Kristensen (DF):

Ved forespørgslen sættes der fokus på børn, der er anbragt uden for eget hjem, og jeg vil da gerne inledningsvis sige, at Dansk Folkeparti hilser forespørgslen velkommen, for vi synes, det er et vigtigt emne.

Som samfund må vi erkende, at der er ting, som vi er gode til, og at der er ting, vi er dårlige til. Til sidstnævnte kategori hører indsatsen over for udsatte børn og unge. Det er desværre en trist kendsgerning.

Vi ser en tendens til, at flere og flere børn og unge anbringes uden for hjemmet. Aktuelt er ca. 15.000 børn anbragt, og niveauet i Danmark er ca. dobbelt så højt som i de øvrige nordiske lande.

Som udgangspunkt kan man spørge sig selv: Hvad har vi gjort forkert? Hvad er det, der gør, at vi i årevis har været tilskuere til denne negative udvikling? Det har jo ikke skortet på forebyggelse. Igennem mange år er der sket en stor vækst i den såkaldt forebyggende indsats, uden at det har hjulpet synderligt, for fakta er, at der ikke er sket noget fald i de egentlige anbringelser, og pessimismen får øget grobund ved, at presset på skolernes specialundervisning stiger tilsvarende.